

Az imádságról

A keresztyén ember létezésének az imádság, mert az imádság az egyház lélegzése, „a szükséges lélegzetvétel egy formája, hogy élni tudjunk”. (Karl Barth) Isten párbeszédbe kezdett az emberrel, amikor megteremtette, ezért az ember lényegéhez hozzátartozik az imádság, hogy szüntelenül élő kapcsolatban legyünk a mennyei Atyával.

Az imádság nem kívánságlista, hanem válasz arra, hogy hogyan fedezem fel a világban és a saját életemben Isten munkáját, hogy felismertem azt, amit Isten elvár tőlem. Az imádságról már Kálvin is azzal a címmel tanított, hogy „az imádság a hitnek legfőbb gyakorlása, amellyel Isten jótéteményeit naponta elfogadjuk”. (*Institutio*, II.20.)

Az igazi imádság behatol a hétköznapokba, átjárja a legegyszerűbb és legbonyolultabb élethelyzetet is, hogy mindent, amit teszünk, Isten nevében és az ő dicsőségére tegyük.

Ahol a kegyelem óhajtása és a Szentlélek hívása őszinte szívvel megszólal, oda Isten elküldi Szentlelkét, hogy erőtlenségünkön segítsen: „*Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.*” (Róm 8,26) Isten adja a kiáltás Lelkét, aki belül fakasztja fel a szavakat, a kérdéseket, a hitvallást, hogy szavaink az egekig hatoljanak. Miközben imádkozunk, hagyjuk, hogy Isten teret nyerjen az életünkben, és ő adja életünkbe a Szentlélek gyümölcsét és a kegyelem ajándékait.

A hálaadással imádkozás árulkodik a keresztyén ember istenképéről. A hálaadó imádság ahhoz az Istenhez szól, aki végtelen nagyvonalúsággal, számolatlanul adja gyarlóságunk ellenére is ajándékait.

A *Heidelbergi Káté* (1563) így tanít az imádság fontosságáról:

„116. *Miért szükséges a keresztyéneknek imádkozniuk?*

Azért, mert ez annak a hálaadásnak legfőbb része, amelyet Isten tőlünk megkövetel. De azért is, mert Isten csak azoknak adja kegyelmét és Szentlelkét, akik őt erre őszinte szívvel szüntelenül kérik, s ezért hálát adnak neki.

117. *Mi szükséges ahhoz az imádsághoz, amelyet Isten kedvel és meghallgat?*

Először: az egy igaz Istenhez imádkozunk, aki magát igéjében nekünk kijelentette. Tőle szívből kérhetjük mindazt, amit kérnünk parancsolt. Másodszor: ismerjük meg alaposan szükségünket és nyomorúságunkat, és alázatosan járuljunk felséges színe elé. Harmadszor: legyünk szilárdan meggyőződve arról, hogy bár méltatlanok vagyunk rá, Isten imádságunkat az Úr Krisztusért bizonyosan meghallgatja, amint azt igéjében meg is ígérte nekünk.

118. *Mit parancsolt Isten, hogy kérjünk tőle?*

Mindent, amire testünknek-lelkünknek szüksége van, amit a mi Urunk Jézus Krisztus belefoglalt abba az imádságba, amelyre ő maga tanított minket.”

Református énekeskönyveink évszázadok óta segítenek abban, hogy az énekek mellett imádságokat is közölnek, az egyéni és családi elcsendesedésre biztatva az olvasókat. A közölt imádságok kapcsolódnak az ünnepekhez, az istentiszteleti alkalmakhoz és a hét napjainak megszenteléséhez.

Biztasson bennünket Pál apostol szava:

„*Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenekért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.*” (1Thessz 5,16-18)